

Νεανικά Σαλπίσματα

Διμηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ

Χριστός Ανέστη !

Διαβάσαμε κάπου:

«Όσα βουνά και να ανεβείτε, απ' τις κορυφές τους θα αγναντεύετε άλλες κορυφές υψηλότερες, μιαν άλλη πλάση ξελογιάστρα, και στην κορφή σα φτάσετε την κατάλληλη, πάλι θα καταλάβετε πως βρίσκεστε σαν πρώτα κάτω από όλα τα άστρα».

Κωστής Παλαμάς

"Πάντα ψηλότερα να ανεβαίνεις,
πάντα μακρύτερα να κοιτάξεις"
Γκαίτε

"Θυμήσου ότι τα παιδιά και τα λουλούδια αντανακλούν το είδος της φροντίδας που παίρνουν"

H. Jackson Brown, Jr., Αμερικανός συγγραφέας

Έξω η ολιγοπιστία

Οι απόστολοι όταν είδαν τον αναστημένο Χριστό ανάμεσά τους, κατανόησαν ότι εκείνη την ημέρα το υπερώο της αγίας παραμονής τους στην Ιερουσαλήμ, εκείνο το σπίτι που έμεναν, είχε γίνει το κέντρο της Βασιλείας Του. Ο Χριστός τους είπε: «Λάβετε Πνεύμα άγιον». Και να το ξέρετε· ότι εκείνο που χωρίζει τον άνθρωπο από τον Θεό είναι ο εαυτός του, τα αισθήματά του, οι σκέψεις του και οι πράξεις του· οι αμαρτίες του, που όσο μένουν επάνω του, κάνουν τον άνθρωπο να μην θέλει τον Θεό, να μην μπορεί να τον πλησιάσει ακόμα και να το θέλει. Και τον κάνουν να ζει την κατάσταση της κατάρτας.

Αλλά εγώ σας δίνω εξουσία, είπε ο Χριστός. «Λάβετε Πνεύμα άγιον. Αν τινων αφείτε τας αμαρτίας, αφιένται αυτοίς, και αν τινων κρατείτε, κεκράτηνται». Δηλαδή, όποιος άνθρωπος πλησιάσει εσάς και ζητήσει από εσάς που σας έχω εγώ εξουσιοδοτήσει, άφεσιν αμαρτιών, ακόμη και αν είναι σαν τον ληστή που εγώ συγχώρησα επάνω στο Σταυρό, θα συγχωρηθεί και αυτός. Και από την στιγμή εκείνη θα γίνει μέλος της Βασιλείας μου και της Εκκλησίας μου.

Αν θέλαμε να πούμε με απλά λόγια τι είπε ο Χριστός στους μαθητές του θα λέγαμε:

«Ξέρετε; Εγώ επάνω στη γη έχω πλέον μία διεύθυνση που θα με βρίσκειτε. Έχω τόπο κατοικίας. Έχω κέντρο δραστηριότητας. Ο τόπος αυτός είναι η Εκκλησία. Αν θέλετε να με βρείτε, εκεί θα με βρείτε. Εκεί θα λάβετε την χάρη μου και την ευλογία μου». Η Εκκλησία ήταν τότε ο τόπος που ζούσαν, δρούσαν, κουβέντιαζαν, ευλογούσαν και αγίαζαν οι άγιοι απόστολοι. Και σήμερα είναι ο κάθε ναός της Ορθόδοξης εκκλησίας μας, που έχει ανεγερθεί στο όνομα του Χριστού και μέσα στον οποίο παίρνουμε αγιασμό και βρίσκουμε σωτηρία.

Στην Εκκλησία, δεν ψάχνουμε να βρούμε αγίους. Όπως και στον κόσμο δεν ψάχνουμε να βρούμε αγίους.

Ο κόσμος είναι ένα μεγάλο περιβόλι γεμάτο λαχανικά, δένδρα καρποφόρα, αλλά και αγκάθια και ζιζάνια. Η Εκκλησία του Χριστού και η παρουσία του Αγίου Πνεύματος και των διακόνων του Χριστού έχει μία αποστολή: Να κάνει τα αγκάθια λουλούδια και τα ζιζάνια λαχανικά. Να κάνει τα λιοντάρια αρνιά και τους λύκους πουλιά που θα κελαηδούν και θα δοξάζουν το όνομα του Χριστού.

Λέει ο Χριστός: Η Εκκλησία δεν είναι ένας τόπος στον οποίο απαραίτητως πρέπει να ψάχνει να βρει κανείς και να δει αγίους. Μιμητές του Χριστού στην αγιότητά του, μιμητές της Παναγίας και των αγίων αποστόλων.

Αλλά τι πρέπει να ψάχνουμε να βρούμε;

Πρέπει να ψάχνουμε να βρούμε την **ενέργεια και την χάρη του Αγίου Πνεύματος**. Ο απόστολος Θωμάς, παρότι απόστολος δεν είναι ήταν εκεί όπου ήταν μαζεμένοι οι μαθητές την πρώτη ημέρα που φανερώθηκε ο Χριστός. Οι άλλοι μαθητές του το έλεγαν, αλλά εκείνος έμενε κολλημένος στη σκέψη και στο λογισμό της ζύμης της αμαρτίας. «Εάν μη ίδω, εάν δεν ψηλαφήσω, εάν δεν πεισθώ, εσάς δεν σας δέχομαι, δεν σας ακούω, δεν σας πιστεύω».

Και ο Κύριος που έχει απέραντη συγκαταβατικότητα και για τη σωτηρία μας ταπεινώνει τον εαυτό του, ταπεινώσε και πάλι τον εαυτό του, για μια ακόμη φορά και εμφανίστηκε επίτηδες ενώ ήταν μαζί με τους άλλους αποστόλους και ο Θωμάς και του είπε: «Ελα Θωμά. Φέρε το δάχτυλό σου ώδε. Βάλτο στα χέρια μου, στην πλευρά μου και κατάλαβε το, ότι εγώ είμαι που σταυρώθηκα και αναστήθηκα για την σωτηρία του κόσμου».

Και ο Θωμάς, άπιστος μεν και ολιγόπιστος, με δυνατή την ζύμη της αμαρτίας μέσα του, αλλά καλοδιάθετος και ειλικρινής, κατάλαβε το λάθος του, το ομολόγησε και είπε: «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου».

Αυτό μας λέει ότι όλοι πρέπει να ψάχνουμε με ειλικρίνεια, με απλότητα, με ίσιο τρόπο να βρούμε την αλήθεια του Θεού γιατί πρόκειται για το ποιο μεγάλο πράγμα στη ζωή μας. Πάνω σ' αυτή θα οικοδομήσουμε τη σωστή σχέση μας με τον Θεό, ώστε να αντλήσουμε το έλεός Του και να κερδίσουμε τη σωτηρία μας.

Όποιος αγαπάει αληθινά τον εαυτό του και θέλει να σωθεί, να γίνεται μιμητής της ταπεινώσεως του Χριστού. Και να προσπαθεί να δει και να καταλάβει την σημασία του μεγάλου δώρου της αφέσεως των αμαρτιών που ανέβλυσε από τον τάφο του Κυρίου μας.

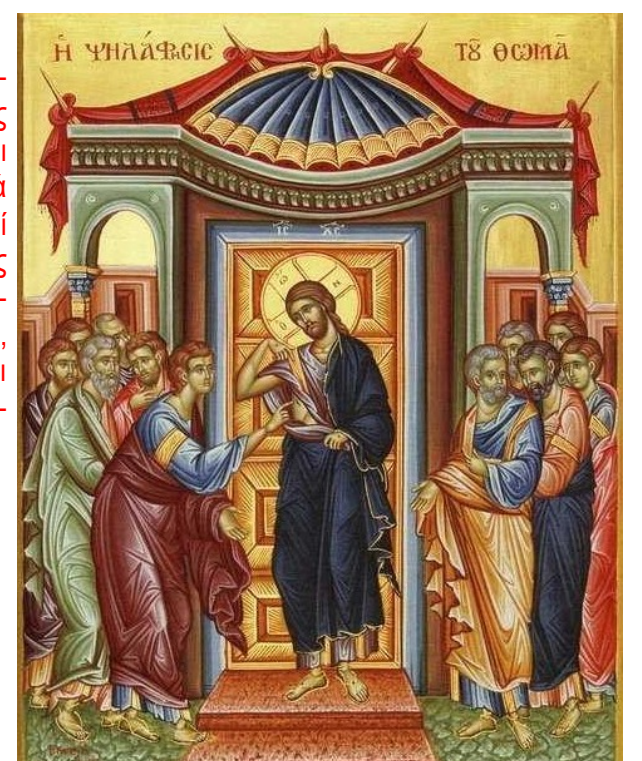
Ένας σοφός του κόσμου τούτου, έγινε χριστιανός ορθόδοξος.

Τον ρώτησαν:

-Γιατί έγινες χριστιανός Ορθόδοξος;

-Γιατί ήθελα να είμαι σίγουρος για την άφεση των αμαρτιών μου, όπως την δίδει ο Χριστός δια των ιερέων του μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, ήταν τα λόγια του.

Αυτός γι' αυτό πλησίασε τον Χριστό. Κάποιος άλλος για κάτι άλλο. Αλλά όλοι μας πρέπει να ανοίξουμε τον νου και τα μάτια και τα αυτιά, όχι μόνο του σώματος αλλά και της καρδιάς μας, για να βρούμε την αλήθεια όπως την βρήκε ο Θωμάς και μαζί με την αλήθεια τη σωτηρία μας κοντά στο Χριστό.

Περιεχόμενα τεύχους:

Έξω η ολιγοπιστία	1
Γυναίκες Μυροφόρες	2
Μα ποιος επιτέλους ήταν ο Ιούδας;	2
Οι ήρωες της οικογένειας	3
Περί υπομονής	3
Τι είναι η Εκκλησία;	4
Χρησιμοποίησε έξυπνα το καλοκαίρι σου!	4
Μια ιστορία για το καλό και το κακό!	5
Κυριακή των Αγίων Πάντων	5
Εξετάσεις	6

Γυναίκες Μυροφόρες

«Και διαγενομένου του Σαββάτου, Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη η γόρασαν αρώματα, ίνα ελθούσαι αλείψωσιν τον Ιησούν. Και λίαν πρωί της μιας Σαββάτων έρχονται επί το μνημείον, ανατείλαντος του ηλίου και έλεγον προς εαυτάς· τις αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου; Και αναβλέψασαι θεωρούσιν ότι αποκεκύλισται ο λίθος· ην γαρ μέγας σφόδρα. Και εισελθούσαι εις το μνημείον, είδον νεανίσκον καθήμενον εν τοις δεξιοίς, περιβεβλημένον στολήν λευκήν· και εξεθαμβήθησαν. Ο δε λέγει αυταίς· μη εκθαμβείσθε· Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον; η-γέρθη, ουκ έστιν ώδε· ίδε ο τόπος, όπου έθηκαν αυτόν. Αλλ' υπάγετε είπατε τοις μαθητές αυτού και τω Πέτρω ότι προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν· εκεί αυτόν όψεσθε, καθώς είπε υμίν...». (Μαρκ. 16, 1-7).

Με πόση συγκίνηση ακούμε στην Ορθόδοξο Εκκλησία μας τα μεσάνυχτα του Μεγάλου Σαββάτου, την Ευαγγελική περικοπή του Ευαγγελιστού Μάρκου να μας δίνει την πρώτη αυθεντική είδη-

ση για την Ανάσταση του Χριστού με το στόμα των Μυροφόρων Γυναικών.

Ο Ευαγγελιστής Μάρκος δεν μας δίδει άλλες πληροφορίες για τη δράση και το τέλος των Αγίων αυτών Γυναικών, υπάρχουν όμως άλλες Μαρτυρίες ότι εκείνες ξαναείδαν τον Χριστό μετά την Ανάστασή Του και τελείωσαν τη διακονία των και τη ζωή των στην πρώτη Εκκλησία των Ιεροσολύμων.

Το παράδειγμά των όμως έμεινε και παραμένει μέσα στη ζωή της Εκκλησίας, στα έργα Εκκλησιαστικής διακονίας και φιλανθρώπου προσφοράς. Διακονισσες και Μοναχές, Πρεσβυτέρες, Νοσοκόμες και Γυναίκες αφιερωμένες σε φιλανθρωπικά και κοινωνικά Ιδρύματα συνεχίζουν το έργο των Μυροφόρων της Γαλιλαίας.

Κι άλλες χριστιανές γυναίκες σύζυγοι, μητέρες, αδελφές, γιαγιάδες μέσα στη ζωή του κόσμου χριστιανίζουν άπιστους συζύγους και αδελφούς, βαπτίζουν παιδιά και αδέρφια και κάνου-

νε το σπίτι και τη γειτονιά των Εκκλησία και ποιμήνη του Χριστού. Έτσι κάθε χριστιανή Γυναίκα που κρατεί ζωντανή την πίστη του Χριστού στην καρδιά της γίνεται, χωρίς να το γνωρίζει ίσως, Μυροφόρα και προσφέρει τα Μύρα της χριστιανικής ζωής (πίστη, αφοσίωση, αγάπη και θυσία) στη ζωή του κόσμου.

Η Ορθόδοξο Εκκλησία μας δικαίως λοιπόν τιμά τη μνήμη των Μυροφόρων, τη δεύτερη Πασχαλινή Κυριακή κι εβδομάδα και σ' όλες σχεδόν τις Κυριακάτικες Λειτουργίες εγκωμιάζει και υμνεί το παράδειγμά των, γιατί πέρα από την καθημερινή διακονία των στην ομάδα του Χριστού, εκείνες έφυγαν τελευταίες από το Σταυρό και έτρεξαν πρώτες στον Τάφο Του.

Τιμή, αγιασμός και χάρη Χριστού στις Γυναίκες εκείνες, που και σήμερα προσφέρουν την αφοσίωση και την διακονία των στην Εκκλησία του Χριστού, που είναι κι αυτή Σώμα Χριστού.

«Λιαν πρωί, Μυροφόροι έδραμον, προς το μνήμα σου, θρηνολογούσαι· αλλ' επέστη προς αυτάς ο άγγελος και είπε· Θρήνου ο καιρός πέπαυται, μη κλαίετε· την Ανάστασιν δε Αποστόλοις είπατε...».

Μα ποιος επιτέλους ήταν ο Ιούδας;

Πρόσωπο τραγικό. Στιγματισμένο Ι διαχρονικά στην ανθρώπινη ιστορία. Ταυτισμένο με την αχαριστία, την προδοσία, την απώλεια. Πορεία ζωής που τη σφράγισε ή κόλαση της αυτοχειρίας, ακριβώς τις ίδιες ώρες που ο Χριστός χάριζε σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα τον Παράδεισο διά της θυσίας του Σταυρού Του. Δεν γνωρίζουμε πολλά για τον μαθητή αυτόν. Στο πέρας των χρόνων πολλοί προσπάθησαν ν' απαντήσουν σ' αυτά τα ερωτήματα, να ερμηνεύσουν ποικιλότητα την πράξη του. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης ωστόσο ρίχνει αρκετό φως στη σκοτεινή ψυχή του προδότη μ' ένα του λόγο. «Κλέπτης ην», γράφει, «και το γλωσσόκομον είχε και τα βαλλόμενα εβάσταζεν» (Ιω. ιβ' 6). Είχε πάθος ο Ιούδας! Πάθος το οποίο άφηνε επιμελώς ενεργό. Πάθος το οποίο δεν προσπάθησε να νικήσει. Πάθος για το οποίο δεν έπεσε στα πόδια του Κυρίου, για να πάρει δύναμη προς αναχαίτισή του. Έβλεπε τις θεραπείες των τυφλών, των παραλύτων, των λεπρών. Ψυχρός στα κηρύγματα του Διδασκάλου του περί πλούτου. Αδιάφορος μπροστά στο «ούδεΐς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν» (Λουκ. ις' 13). Ακαμπτos μπροστά στο «δυσκόλως οί-

τά χρήματα έχοντες είσελεύσονται εις τήν βασιλείαν των ούρανών» (Λουκ. ιη' 24). Ασυγκίνητος μπροστά στην προτροπή «καταμάθετε τά κρίνα του άγρου» (Ματθ. ς 28).

Αλλά δεν μένει μόνο έστω παθητικά αδιάφορος. Κάποια στιγμή, προφασιζόμενος τον ελεήμονα, τον φιλεύσπλαχνο και τον φιλόπτωχο, ξεσπά υποκριτικά και ελεγκτικά εναντίον του Ιησού: «Διατί τουτό μύρον ούκ έπράθη τριακοσίων δηναρίων και έδόθη πτωχοίς;» (Ιω. ιβ' 5). Προσβάλλει και μέμφεται τον Κύριο αυτός που δεν ξέρει τί θα πει αγάπη, μια και τα πάντα τα μετρά, τα εκτιμά και τα αποτιμά σε αργύρια. Ο Ιούδας! Δεν είναι μονάχα ο Ιούδας των Ευαγγελίων. Δεν είναι μονάχα ο προδότης μαθητής. Δεν είναι μονάχα ο αλλοπρόσαλλος καταδότης των τριάκοντα αργυρίων. Είναι δυστυχώς ή μορφή κι ο χαρακτήρας που υπάρχει φόβος να εκδηλώσουμε άλλος λίγο κι άλλος πολύ στη ζωή μας. Ίσως και για αυτό να τον αποστρεφόμεστε μετά μανίας. Γιατί μάς εμφανίζει πτωχές του εαυτού μας που μάς τρομάζουν, που δεν θέλουμε καν να τις ξέρουμε. Γιατί εκλεγμένος, διαλεγμένος ήταν κι εκείνος. Έκλεγμένοι σε κάποιο βαθμό και ελεημένοι είμαστε κι εμείς. Μαθητής εκείνος. Μαθητές κι εμείς. "Όχι βέβαια στον στενό

κύκλο των 12 μαθητών του Κυρίου, αλλά ωστόσο βαπτισμένοι χριστιανοί, μέλη της αγίας Έκκλησίας του Χριστού. Έχουμε αρκετές ομοιότητες με τον Ιούδα. Αλλά μήπως του μοιάζουμε και στο άλλο χαρακτηριστικό; Ποιός από μάς δεν έχει πάθη; Ποιός δεν αισθάνεται ότι υπάρχει κάτι που, παρά τον αγώνα και την προσπάθειά του, κάποτε τον νικά και τον υποδουλώνει; Γι' αυτό, καθώς θα παρακολουθούμε για άλλη μια φορά κι φέτος την καθοδική πορεία του Ίσκαριώτη από τη θέση του μαθητή σ' αυτή του προδότη, καθώς θα τον δούμε να βαδίζει από τη χάρη στην απώλεια, να αφυπνιστούμε και να συγκλονισθούμε. Να παρακαλέσουμε θερμά τον Κύριο να μάς απαλλάξει από το όποιο πάθος μας. Να το εκθέσουμε με ταπείνωση και μετάνοια ενώπιον Του διά του Μυστηρίου της ιεράς Έξομολογήσεως.

Να ακούσουμε τις όποιες αφυπνιστικές παρατηρήσεις Του και τις γεμάτες αγάπη παραινήσεις Του διά του Πνευματικού. Γιατί θα είναι πραγματικά τραγικό, ενώ επικρίνουμε τη συμπεριφορά του Ιούδα, να μιμούμαστε την ολέθρια πορεία του στην αιώνια απώλεια και καταστροφή.

Οι ήρωες της οικογένειας

Συνηθισμένα τα ερωτήματα που θέτουμε ως γονείς στον εαυτό μας. «Με τι ήρωες θα μεγαλώσουμε τα παιδιά μας;» «Πώς θα τα βοηθήσουμε να μην γίνουν δέσμια των προτύπων της εποχής μας;» Στη δική μας παιδική ηλικία η τηλεόραση δεν ήταν η αρχή και το τέλος της διασκέδασης μέσα στο σπίτι, με αποτέλεσμα να μη γίνονται ήρωές μας οι τηλεοπτικές φιγούρες. Εξάλλου, οι παππούδες και οι γιαγιάδες διηγούνταν τα παραμύθια στα εγγόνια τους, καθώς συνήθως ήταν μεγάλοι σε ηλικία και είτε τα παιδιά πήγαιναν διακοπές κοντά τους είτε επισκέπτονταν εκείνοι τα παιδιά, υπήρχε αυτή η κοινωνία της διήγησης, του παραμυθιού, της ιστορίας, των ηρώων. Αλλά και οι γονείς μας θα ξέκλεβαν χρόνο μέσα στις υποχρεώσεις τους για να μας δώσουν τα μηνύματά τους, ενώ η Ιστορία και τα Θρησκευτικά του σχολείου είχαν τη δομή του κόσμου στον οποίο ξεχωρίζουν οι προσωπικότητες, οι μορφές, οι Άγιοι και οι ήρωες.

Σήμερα ο κόσμος έχει αλλάξει και δεν ωφελεί ούτε να κινδυνολογούμε ούτε να απελπιζόμαστε. Ας μάθουμε να ζούμε σύμφωνα με τις συνθήκες και τις απαιτήσεις της εποχής. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να βρούμε ήρωες που να προβάλλουμε στα παιδιά μας. Απλώς χρειάζεται πρώτα το αυτονόητο. Να διαλεχθούμε με την εποχή μας και με τον εαυτό μας, κάνοντας μια στάση στο ταξίδι των πολλών υποχρεώσεων και των διαφορετικών προτεραιοτήτων που ο καθένας μας θέτει σε σχέση με την οικογένεια. Γιατί πριν μιλήσουμε για ήρωες, θα πρέπει να δούμε αν τα παιδιά μας τους χρειάζονται και τι διαφορετικό θα κομίσουν αυτοί οι ήρωες από αυτούς που τα παιδιά ήδη θαυμάζουν, συζητούν, υποστηρίζουν. Ο ήρωας απαιτεί δουλειά με τη φαντασία του ανθρώ-

που. Και η φαντασία, ενώ έχει τις θετικές της πλευρές, καθώς γεννά ζωή, έμπνευση, στόχους, δημιουργικότητα και ανοίγει δρόμους προόδου στις ανθρώπινες σχέσεις, μπορεί να αποβεί και επικίνδυνη, αν δεν έχουμε μέτρο και κριτήρια στον τρόπο που την καλλιεργούμε. Όπως κάθε κομμάτι του μυαλού μας, η φαντασία θέλει διάλογο. Θέλει μοίρασμα των σκέψεων και των ιδεών που γεννά. Θέλει κριτική των ηρώων που συναντά ή πλάθει. Θέλει προσανατολισμό προς το καλό και υπέρβαση της αμαρτίας που οι λογισμοί της πολλές φορές γεννούν. Θέλει αγάπη από αυτούς που μπορούν να στηρίξουν εκείνον που την έχει, δηλαδή τους γονείς προς το παιδί.

Επειδή όμως η εποχή μας είναι αντιφατική, μπορούμε να συναντήσουμε στο παιχνίδι της εμπορευματοποίησης, τους ήρωες του κινηματογράφου και των βιβλίων που εξακολουθούν να συγκινούν τα παιδιά και τους νέους και να τους προσφέρουν αυτό που είναι το σημαντικό σε όποιον ψάχνει για έναν ήρωα, δηλαδή την ταύτιση. Παράλληλα, η τηλεοπτική εικόνα γεννά συνεχώς νέους ήρωες, για τους οποίους τα παιδιά και οι νέοι συζητούν, μιμούνται, ίσως ονειρεύονται να τους μοιάσουν, αλλά δεν έχουν περιθώριο να φανταστούν. Όλα είναι στην εικόνα. Επομένως, αν ως γονείς ενδιαφερόμαστε για τους ήρωες των παιδιών μας, οφείλουμε πρωτίστως να μάθουμε ποιοι κυκλοφορούν στην εποχή μας. Πριν τους συναντήσουμε στη ζωή των παιδιών μας, να τους γνωρίσουμε εμείς. Να «διαλεχθούμε» μαζί τους, διαβάζοντας γι' αυτούς, ρωτώντας άλλους που τους γνωρίζουν, για να κατανοήσουμε εάν αυτοί οι ήρωες ταιριάζουν στο αξιακό σύστημα με το οποίο θέλουμε να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας ή, αν δε γίνεται αλλιώς, να τα προβληματίσουμε σχετικά με την πραγματική τους αξία. Χρειάζεται λοιπόν χρόνος, γνώση και διάθεση επικοινωνίας με τα παιδιά μας, ώστε να συμ-

βάλουμε στην κριτική και ασκητική λειτουργία της φαντασίας τους.

Θα ήταν σπουδαίο αν μπορούσαμε να ενθαρρύνουμε τα παιδιά μας να μάθουν μέσα από την Ιστορία, αλλά κυρίως, μέσα από τη ζωή της Εκκλησίας, για ορισμένες ξεχωριστές ηρωικές μορφές. Οι Άγιοι της πίστης μας, είτε είναι μάρτυρες είτε ασκητές είτε άντρες είτε γυναίκες είτε παιδιά, αποτελούν ήρωες που διδάσκουν την αξία της αγάπης προς το Θεό και τον συνάνθρωπο, την αξία της ελπίδας, την δύναμη της ζωής του Ευαγγελίου, αλλά και μιλούν για το όραμα ενός διαφορετικού κόσμου, αυτού της Βασιλείας των Ουρανών, που, αν βιωθεί, τότε αλλάζει ριζικά η ζωή μας. Αλλά και η Ιστορία του λαού μας και του κόσμου περιλαμβάνει μορφές ξεχωριστές, που δίνουν ελπίδα σε όποιον στηριχθεί σ' αυτές, από την άποψη ότι προσέφεραν ακόμη και τη ζωή τους για το καλό του συνόλου, κάτι που σήμερα λείπει από τα ατομοκεντρικά μας πρότυπα. Γι' αυτό ο παππούς και η γιαγιά που μπορούν να μιλήσουν για το παρελθόν, να διηγηθούν και να διδάξουν αποτελούν πολύτιμους βοηθούς στο παιχνίδι των ηρώων. Το ίδιο και ο δάσκαλος που δεν βλέπει την παιδεία ως επάγγελμα, αλλά ως στάση ζωής. Στο μονοπάτι αυτό είναι σπουδαία η αναψυχή που προσφέρουν οι ήρωες της πίστης, οι Άγιοί μας. Γι' αυτό και οι γιορτές τους αποτελούν μία υπόμνηση στους μεγάλους και μια αφορμή για γνώση στους μικρούς ότι οι ήρωες, εκτός από το ντουλάπι και την βιβλιοθήκη, κατοικούν και στο εικονοστάσι. Και μας περιμένουν όταν θα έρθει εκείνη η ώρα. Όχι για να τους μιμηθούμε μόνο, αλλά για να γίνουμε κι εμείς με τη σειρά μας ό,τι είναι αυτοί.

Περί υπομονής

Πολύ απουσιάζει στους βιαστικούς καιρούς μας η αρετή της υπομονής. Οι υπομονετικοί συνήθως κερδίζουν. Η ανυπομονησία είναι πηγή αρκετών σοβαρών προβλημάτων.

Η υπομονή στις δυσκολίες της ζωής δίνει πνευματική ωρίμανση. Η υπομονή φανερώνει ανδρεία, γενναία και σοφή ψυχή. Οι ανυπόμονοι φοβούνται, δειλιάζουν και χάνουν. Οι ασθενείς, οι τραυματίες, οι ανάπηροι, οι άνεργοι, οι φτωχοί, έχουν μεγάλη την ανάγκη της υπομονής. Δίχως αυτή εύκολα απελπίζονται.

Συχνά λέμε να κάνουν οι άλλοι υπομονή. Δεν είναι πάντοτε τόσο εύκολο. Στο Άγιον Όρος εύχονται «καλές υπομονές!». Συνηθισμένη έκφραση η υπομονή, αλλά δυσκολοκατόρθωτη. Θέλει κόπο, μόχθο, γνώση, ταπείνωση, ανεκτικότητα, επιμέλεια και καλλιέργεια. Η ανυπομονησία συνήθως προέρχεται από τον εγωισμό. Δεν μπορεί κάποιος να αγαπά αληθινά και να μην υπομένει πάντοτε. Όποιος υπομένει, ελπίζει κι έτσι ελευθερώνεται από πικρές περιπέτειες. Οι ελπιδοφόροι είναι αισιόδοξοι, καρτερικοί και θαρραλέοι. Θέτουμε ασφυκτικούς χρόνους στους συνανθρώπους μας, τους θέτουμε αυστηρούς όρους και στεναχωρούμεθα που δεν ανταποκρίνονται. Πό-

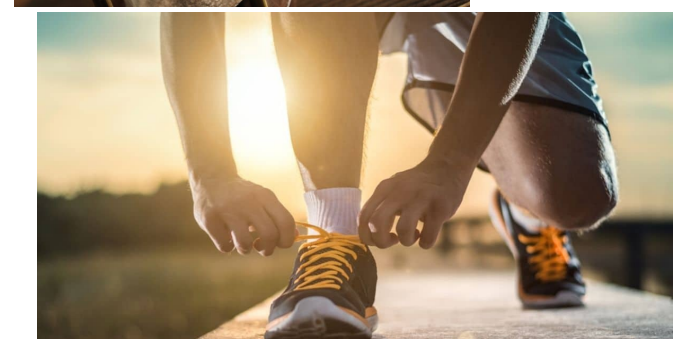
σο διαφορετική θα ήταν η ζωή μας αν ήμασταν πιο καρτερικοί. Ακόμη και στην πνευματική ζωή μερικές φορές υπάρχει μία προπέτεια. Ο Δίκαιος Ιώβ είναι κλασικό παράδειγμα μεγάλης υπομονής. Τους ανυπόμονους δεν τους εμπιστεύεται ο Θεός. Οι άνθρωποι θέλουν γρήγορες και άμοχθες κατακτήσεις. Τα αγαθά όμως αποκτιούνται με κόπο. Μέσα από τη σωματική ασθένεια μπορεί να έλθει η ψυχική υγεία. Είναι πολλές οι ευκαιρίες στη ζωή που από το πικρό μπορεί να προέλθει το καλό. Τα εμπόδια της ζωής θέλουν να μας αναστήσουν από την οκνηρία, την αμέλεια και τη χαιώνωση. Οι ανυπόμονοι δεν έχουν χάρη πνευματική, αφού χαρακτηρίζονται από λύπη, θλίψη, στενοχώρια, κατάθλιψη, μελαγχολία και απογοήτευση.

Σε ένα λαβύρινθο αντιξοοτήτων, σκανδάλων, κοσμικοτήτων, ηδονών, πλεονεξιών και πλανών, ο άνθρωπος παρασύρεται. Όποιος έχει ταπείνωση και υπομονή αντιστέκεται και κερδίζει. Η υπομονή θα τον συνδράμει σε πολλά καλά. Δεν θα λυγίσει στις συμφορές, δεν θα οδηγηθεί στο διαζύγιο, θα περιορίσει το στόμα του, δεν θα τυραννιέται από τα διάφορα αντίξοα γεγονότα της ζωής. Είναι μεγάλη υπόθεση να υπομένει κανείς τα πικρά συμβάντα της ζωής ατάραχα και αδιαμαρτύρητα. Οι πολλές προκλήσεις, περιέργειες, παραξενιές και δυσκολίες δεν αφήνουν κανέναν να υπομείνει. Η σφοδρή επιθυμία όσων έχουν οι άλλοι και λείπουν στους ίδιους τους κάνει να ανυπομονούν.

Στις διαπροσωπικές σχέσεις χρειάζεται οπωσδήποτε μεγάλη υπομονή. Θα πρέπει να παίρνουμε και τη θέση του άλλου, να ακούμε τον πόνο του, να βλέπουμε την δυσκολία του, να του μιλάμε με επιείκεια και καλοσύνη. Δεν μπορούμε να στεκόμαστε απέναντι του άλλου μόνο με παρατηρήσεις. Υπομονή θα πρέπει να κάνουμε και στον εαυτό μας, να τον γνωρίσουμε, να τον αποδεχθούμε,

όποιος κι αν είναι. Η υπομονή δεν προέρχεται μόνο από την ελπίδα, αλλά και από την αγάπη. Αγάπη προς Θεό και άνθρωπο. Αγάπη θυσιαστική. Αυτός που υπομένει τον άλλο είναι ανεκτικός, πρoός, καλοσυνάτος, αζηλόφθοнос, χαμογελαστός και ειρηνικός.

Η υπομονή έχει πολλά καλά να προσφέρει στην δύσκολη σύγχρονη ζωή. Είμαστε υποχρεωμένοι να υπομένουμε την αταξία των καιρών, τα προβλήματα των άλλων, τις δυσκολίες του εαυτού μας. Μακάριοι οι υπομείνοντες έως τέλους.

Τι είναι η Εκκλησία;

Η Εκκλησία δεν είναι ανθρώπινο κατασκεύασμα, αλλά θεοϊδρυτη οικοδομή. Η Εκκλησία δε σώζεται αλλά σώζει όσους θέλουν. Δεν κάνει επίδειξη ισχύος και δυνάμεως. Ανέχεται, υπομένει καλύτερα. Την διώκουν αλλά δεν διώκει.....

Είναι φιλεύσπλαχνη μητέρα και γνωρίζει μόνο να αγαπά. Ο κόσμος δεν γνωρίζει την αξία της γι' αυτό αδιαφορεί ή και την κτυπά. Η αγάλη της Εκκλησίας έχει αίγλη, θέρμη και εύρος. Μέσα της χωρά και αναπαύει όλους τους μετανοημένους.....

Η Εκκλησία ξέρει μόνο να αγαπά. Δεν δυσκολεύεται καθόλου να υποδεχθεί το απομακρυσμένο τέκνο της, αν θελήσει να την πλησιάσει. Δεν το μαλώνει, δεν το επιτιμά, δεν του φωνάζει, δεν το κάνει να περιμένει, το αγκαλιάζει αμέσως, το καταφιλά. Τέτοια Εκκλησία έχουμε, μάνα φιλόστοργη, καταδεκτική. Η Εκκλησία κινείται στον κόσμο αλλά δεν είναι εκ του κόσμου τούτου.....

Κάθε φορά που επιχειρήθηκε να δοθεί στην Εκκλησία κοσμική δύναμη, είχαμε εκτροπή από την αποστολή της και αποτυχία από τον προορι-

σμό της. Η Εκκλησία θα μπορούσαμε να πούμε είναι ένα φαρμακείο, θεραπευτήριο και ησυχαστήριο. Θεωρούν ότι η Εκκλησία είναι υπερβολική, δύσκολη, απαιτητική, απαρχειωμένη, όλο απαγορεύσεις, δικαιολογεί μόνο τους άλλους.....

Η Εκκλησία του Χριστού δεν φοβάται, δεν αισθάνεται ανασφαλής, δεν παίρνει επιθετική ή αμυντική στάση. Υπάρχει σε κάποιους μια φοβία και μια καχυποψία ότι όλοι μας εχθρεύονται και πολλοί μας πολεμούν. Η υπερβολική καχυποψία είναι νοσηρή, εγωπαθής και φανερώνει άνθρωπο που δεν έχει εμπιστοσύνη στον Θεό αλλά στον εαυτό του. Και θέλει κανείς συνεχώς να παρατηρεί τους άλλους, να τους κάνει όπως θέλει και φαντάζεται. Άνθρωπος που δεν αγαπά είναι δυστυχισμένος. Η χριστιανική αγάπη είναι πάντοτε διφυής, προς Θεό και άνθρωπο. Η αγάπη αυτή είναι ανιδιοτελής, ουσιαστική και πασίχαρη.....

Η Εκκλησία δεν χάνει, εμείς χάνουμε. Δεν ζητά οπαδούς αλαλάζοντας και καταχειροκροτούντες. Είναι κατά των οπαδών. Ζητά και έχει παιδιά αγαπητά. Η Εκκλησία τηρεί τις υποσχέσεις της. Δεν ξεγέλασε ποτέ κανέναν. Τα είπε όλα από την αρχή καθαρά και ξάστερα. Η Εκκλησία θεραπεύει, συγχωρεί, μεταμορφώνει τον λύκο σε αρνί, ανασταίνει, χαριτώνει, παραμυθεί, αγιάζει, σώζει και

λυτρώνει. Η Εκκλησία ευλογεί και εμπνέει παντού και πάντοτε. Η Εκκλησία υπάρχει για όλους. Δεν εκβιάζει κανέναν, δεν του τραβά το αυτί. Η Εκκλησία υπάρχει και θα υπάρχει. Πολλοί την φθόνησαν, την χτύπησαν και την μίσησαν.....Διατηρείται όμως ακέραια, νικηφόρα παρά την τόση πολεμική, ακόμη και κάποτε και αυτών των ίδιων των εκπροσώπων της. Ο κόσμος αγνόησε τον βαθύ πνευματικό πλούτο της Εκκλησίας και ασχολήθηκε με τα κτήματά της. Δεν ήθελε πολύ να μπερδεύεται καθημερινά στα πόδια του. Να την έχει για Χριστούγεννα και Πάσχα και για πολύ έκτακτες ανάγκες. Την Εκκλησία μερικοί σήμερα την θέλουν μόνο για το κοινωνικό της έργο, κάτι σαν παράρτημα του υπουργείου κοινωνικής πρόνοιας.....

Η Ορθοδοξη Εκκλησία όμως δεν πεισμώνει, δεν κακιώνει, δεν εκδικείται. Συνεχίζει με θαυμαστό τρόπο το σωτήριο έργο της, που κανείς δεν μπορεί να αντικαταστήσει. Η Εκκλησία δεν θυμώνει που δεν της αναγνωρίζουν την αξία της, αλλά λυπάται. Μπορεί να της πήραν την περιουσία της, να της πάρουν και την υπόλοιπη, να είναι δίχως κανένα περιουσιακό στοιχείο, σαν τον γυμνό Χριστό στην φάτνη και όμως να παραμένει αμύθητα πλούσια. Μπορεί κάποιος ελάχιστοι εκπρόσωποί της να λαθεύουν, όμως δεν παύει να δίνει ορθό νόημα βίου, υψηλούς στόχους, να γεννά Αγίους.

Χρησιμοποίησε έξυπνα το καλοκαίρι σου!

Λένε πως το καλοκαίρι είναι ευκαιρία ξεκούρασης, περιπλάνησης κι ανέμελης ζωής για όλους μας...

Λένε πως το καλοκαίρι είναι ευκαιρία επαφής με τη φύση (τη θάλασσα ή το βουνό), γνωριμίας άγνωστων τόπων, ανθρώπων, νοοτροπιών κ.λπ....

Λένε, πάλι, πως το καλοκαίρι είναι μια θαυμάσια ευκαιρία γνωριμίας με τους ανθρώπους που αγαπάμε, επαφής με την οικογένειά μας [που ... πόσο (καλά) βλέπουμε τον υπόλοιπο χρόνο όλοι απασχολημένοι με τις δουλειές και τα διαβάσματά μας;], επαφής και με τον ίδιο τον εαυτό μας ακόμη...

Λένε, τέλος, πως το καλοκαίρι είναι και η ευκαιρία να ξεφύγει κανείς απ' τα όποια προβλήματά του...

Ναι, όλα αυτά είναι το καλοκαίρι, κι άλλα ακόμη που θα μπορούσαμε να προσθέσουμε. Αναμφισβήτητα, είναι μια σπουδαία διέξοδος, ένα εξαιρετικό δώρο του Θεού σ' εμάς, αρκεί...

Να το χειριστούμε σωστά!

Να το εκμεταλλευτούμε όπως πρέπει!

Να μην το χάσουμε ως ευκαιρία που είναι!

Και με δυό λόγια να το χρησιμοποιήσουμε έξυπνα!

Γιατί μονάχα έτσι θα μπορέσουμε να

επανεέλθουμε ανάλαφροι, ξεκούραστοι και ανανεωμένοι στους στίβους και τις παλαίστρες μας τη νέα χρονιά, οπότε και θα έχουμε σαφώς καλύτερα αποτελέσματα.

Ναι, τα πάντα εξαρτώνται από μας!

- Άραγε πως...θα έρθουμε σ' επαφή με τη φύση, διασκεδάζοντας τη νύχτα και ... κοιμούμενοι την ημέρα, αντιστρέφοντας έτσι τη φυσική τάξη των πραγμάτων;
- Θα ανανεωθούμε όταν διασκορπίζουμε σ' ό,τι ανούσιο κι αμαρτωλό τον εαυτό μας, γιατί αυτό σημαίνει η λέξη «διασκεδάζω» (προέρχεται απ' το ρήμα διασκεδάνυμι που σημαίνει κατασπαταλώ, διασκορπίζω, ...);
- Θα έλθουμε σ' επαφή με τους άλλους (γονείς, αδέρφια, παππούδες, φίλους κ.λπ) ως και τον εαυτό μας ακόμη, όταν είμαστε «κολλημένοι» σε κάποια οθόνη (τηλεόρασης, ηλεκτρ. υπολογιστή, ηλεκτρονικού παιχνιδιού, κινητού κ.λπ);
- Θα ξεφύγουμε απ' τα προβλήματά μας, ιδιαίτερα εκείνα που προέρχονται από ενοχές, αν επιζητούμε ό,τι αμαρτωλό υπάρχει εκεί που θα πάμε;

Λοιπόν, σ' αλήθεια, αυτή δεν είναι έξυπνη χρήση του καλοκαιριού!

Εξάλλου όσα μας προσφέρει η αμαρτία, όλα τους ανόητα είναι!

Και παγίδες δικές της είναι ότι μας δημιουργεί εθισμό, εξάρτηση και δουλεία!

Όλα εκείνα που δεν μας αφήνουν να κάνουμε αυτό που κατά βάθος θέλουμε, αυτό που έχουμε τόσο πολύ ανάγκη, αυτό που πρέπει.

Ναι, τίποτα έξυπνο δεν υπάρχει στο χώρο της αμαρτίας, παρά μόνο ό,τι σκέφτεται για να μας υποδουλώσει!

Έξυπνο είναι κάθε τι που χρησιμοποιήσουμε για να την αποφύγουμε!

Έξυπνο είναι αυτό με το οποίο την υπερβαίνουμε!

Έξυπνο είναι ό,τι μας κρατά ελεύθερους για να κάνουμε εκείνο που όντως αξίζει!

Αν το κατορθώσουμε αυτό, και ως το βαθμό βέβαια που θα το επιτύχουμε, πόσο δεν θα αλλάξει η ζωή μας με την ορθή εκμετάλλευση του καλοκαιριού, αυτής της μεγάλης ευλογίας του Θεού στη ζωή μας! Πόσα δεν θα επιτύχουμε για τον ανεφοδιασμό μας στον επερχόμενο χειμώνα! Και το σπουδαιότερο, χωρίς να φέρουμε πάλι στις βαλίτσες μας τα όποια προβλήματά μας, εκείνα που τρύπωσαν εκεί τότε που φεύγαμε. Και το χειρότερο, εξαιρετικά διογκωμένα!

Σκεφθείτε το ...

Μια ιστορία για το καλό και το κακό!

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ιερωμένος που έκρινε τις πράξεις των ανθρώπων & τους έβαζε να μετανοούν. Έφτασε να πιστεύει πως ξέρει τι είναι το καλό & το κακό. Ένα πρωί, εμφανίστηκε ένας άγγελος. “Ο Θεός με έστειλε για να σου δείξω κάτι”, του είπε. Τον πήρε & τον μετέφερε με θαυμαστό τρόπο πίσω από ένα θάμνο. “Πες μου τι βλέπεις;”, τον ρώτησε. “Βλέπω έναν πλάτανο με παχύ ίσκιο & μια βρύση με δροσερό νερό να ρέει πλάι του”, αποκρίθηκε αυτός. “Τώρα θα πρέπει να μου υποσχεθείς πως ό,τι & να δεις να συμβαίνει, δεν θα επέμβεις”.

Ο ιερέας συμφώνησε. Μετά από λίγο, εμφανίστηκε ένας πλούσιος με το άλογό του & σταμάτησε να πιει νερό & να ζαποστάσει. Ήπιε νερό & ζάπλωσε για λίγο κάτω από το δροσερό ίσκιο του πλάτανου, όπου πήρε έναν υπνάκο. Ύστερα ξύπνησε, ανέβηκε στο άλογό του & συνέχισε το δρόμο του, αφήνοντας όμως πίσω του ένα πουγγί παραγεμισμένο με χρυσές λίρες. Μετά από λίγη ακόμη ώρα, ένας δεύτερος άνθρωπος εμφανίστηκε πεζός & σταμάτησε να πιει νερό. Ξαφνικά, είδε το πουγγί με τις λίρες, το σήκωσε & άρχισε να χοροπηδά από χαρά. Έβαλε το πουγγί στην σέπη του & χωρίς να χάσει καιρό, έτρεξε να εξαφανιστεί. Λίγο αργότερα, ένας τρίτος άνθρωπος, έφτασε κι αυτός στη βρύση.

Την ώρα όμως που έπινε νερό, επέστρεψε ο πλούσιος, ο οποίος είχε στο μεταξύ αντιληφθεί ότι είχε χάσει το πουγγί του & γύρισε να το αναζητήσει. Μόλις λοιπόν είδε τον άλλο άνθρωπο, άρχισε να τον κατηγορεί ότι του έκλεψε το πουγγί με τις λίρες & να του ζητά να του τις επιστρέψει. Άρχισαν να καυγαδίζουν & πάνω στον καυγά, ο πλούσιος έσπρωξε απότομα τον άλλο, εκείνος έπεσε στο έδαφος κι έσπασε το σβέρκο του σε μια απ’ τις ρίζες του πλάτανου. Ο πλούσιος πανικόβλητος, ανέβηκε στο άλογό του κι εξαφανίστηκε... Πες μου τώρα”, είπε ο άγγελος στον ιερέα. “Τι πιστεύεις γι’ αυτά που είδες, ήταν καλά ή κακά;”

“Καλέ μου άγγελε”, απάντησε εκείνος, “η ψυχή μου είναι βαριά από το κακό που είδα να συμβαίνει μπροστά στα μάτια μου, χωρίς να μπορώ να αντιδράσω. Ο ένας έκλεψε το πουγγί που δεν ήταν δικό του, ο άλλος κατηγορήσε άδικα έναν αθώο άνθρωπο & από πάνω τον σκότωσε, χωρίς μάλιστα να τιμωρηθεί.”

“Δεν γνωρίζεις όμως ακριβώς την ιστορία”, αποκρίθηκε ο άγγελος. “Ο πλούσιος που ήρθε πρώτος στη βρύση, είχε καταπατήσει τα χωράφια του δεύτερου & τα δικαστήρια τον είχαν δικαιώσει, όπως κάνει πάντοτε η ανθρώπινη δικαιοσύνη, ν’ αδικεί τους φτωχούς & να αθώνει τους πλούσιους. Η θεία δικαιοσύνη όμως απαιτούσε ο πλούσιος να πληρώσει το χρέος του και αυτός ήταν ο τρόπος που επέλεξε ο Θεός για να συμβεί αυτό. Ο τρίτος άνθρωπος, αυτός που σκοτώθηκε, είχε δολοφονήσει τον αδελφό του, χωρίς να το υποψιαστεί κανείς,

ούτε & να τον κατηγορήσει. Οι τύψεις του όμως ήταν τέτοιες, που γονατιστός παρακάλεσε το Θεό να τον απαλλάξει απ’ το βάρος που κουβαλούσε. Αυτός ήταν ο τρόπος που βρήκε ο Θεός για ν’ ανταποκριθεί στην προσευχή του.

Ο ιερέας κοίταξε τον άγγελο εμβρόντητος, μην ξέροντας τι να πει. “Πήγαινε λοιπόν”, τον αποχαιρέτησε ο άγγελος & να θυμάσαι πόσο λίγα γνωρίζεις, ώστε να μπορείς ν’ αποφασίσεις τι είναι καλό & τι κακό.”

Κυριακή των Αγίων Πάντων

Σήμερα, Κυριακή μετά την Πεντηκοστή, εορτάζουμε την εορτή πάντων των Αγίων των απανταχού της οικουμένης, σε Ασία, Λιβύη και Ευρώπη, σε Βορρά και Νότο. Οι θειότατοι πατέρες θέσπισαν να γίνεται η παρουσία εορτή μετά την κάθοδο του παναγίου Πνεύματος, θέλοντας κατά κάποιο τρόπο να δείξουν ότι η παρουσία του παναγίου Πνεύματος τέτοια ενήργησε δια των αποστόλων, δηλαδή αγίασε και σόφισε ανθρώπους σαν κι εμάς και τους αποκατέστησε ώστε να αναπληρώσουν το αγγελικό εκείνο τάγμα το οποίο είχε εκπέσει και τους παρέπεμψε προς τον Θεό δια μέσου του Χριστού, άλλους με το μαρτύριο και το αίμα και άλλους με την ενάρτη πολιτεία και αγωγή, και πράττει τα υπέρ φύση. Έτσι ο Θεός Λόγος φανερώνει ποια είναι τα έργα της καταλλαγής μας με τον Θεό και ποιος ο πραγματικός σκοπός της ένσαρκης παρουσίας Του σε μας και της οικονομίας Του. Διότι τους πριν διωγμένους, δηλαδή τον αγνώμονα λαό των εθνών, τους οδηγεί σε ένωση και φιλία με τον Θεό, και η ανθρώπινη φύση προσφέρει στον Θεό σαν κάποιες απαρχές αυτούς που διακρίθηκαν πολύ (δηλαδή τους αγίους).

Αυτός είναι ο ένας λόγος που εορτάζουμε την εορτή των Αγίων Πάντων.

Κατά δεύτερο λόγο, επειδή πολλοί ευαρέστησαν στον Θεό, από την πολλή όμως ταπεινώσή τους ή για κάποιο λόγο παρέμειναν άγνωστοι στους ανθρώπους, ενώ έχουν πολλή δόξα μπροστά στον Θεό.

Ή ακόμη και επειδή πολλοί έζησαν κατά Χριστόν στην Ινδία και Αίγυπτο και Αραβία, στη Μεσοποταμία και τη Φρυγία και στα μέρη πάνω από τον Εύξεινο, όπως και σε όλη τη Δύση μέχρι και τις Βρετανικές νήσους, με ένα λόγο σε Ανατολή και Δύση, και δεν ήταν εύκολο όλους αυτούς να τους τιμήσουν εκκλησιαστικά όπως πρέπει, εξαιτίας του πολύ μεγάλου πλήθους. Για να έχουμε λοιπόν και τη βοήθεια από όλους αυτούς, σε οποιοδήποτε μέρος της γης ευαρέστησαν στον Θεό, και επειδή θα υπάρξουν και μελλοντικοί άγιοι, οι θειότατοι Πατέρες θέσπισαν να εορτάζουμε την εορτή των Αγίων Πάντων, τιμώντας και συμπεριλαμβανοντας όλους, και τους προηγούμενους και τους μελλοντικούς, και τους αφανείς και τους γνωστούς, όσους δηλαδή το Πνεύμα το άγιο αγίασε κατοικώντας μέσα τους.

Ή και για έναν τρίτο λόγο. Έπρεπε τους αγίους που εορτάζουμε χωριστά κάθε μέρα, να τους συγκεντρώσουμε σε μια μέρα, για να δειχθεί ότι αγωνίστηκαν για τον ένα Χριστό, και όλοι διήνυσαν τον ίδιο δρόμο της αρετής, και έτσι όλοι, ως δούλοι ενός Θεού, αξίως στεφανώθηκαν, και αυτοί συγκρότησαν την Εκκλησία, αφού αναπλήρωσαν τον άνω κόσμο. Και παρακινούν και μας να κάνουμε τον ίδιο αγώνα μ’ αυτούς, ο οποίος μπορεί να είναι διαφορετικός και με πολλές μορφές, και ανάλογα

με τη δύναμή του ο καθένας να σπεύσουμε με όλη μας την προθυμία. Πρέπει να ξέρουμε ότι σήμερα εορτάζουμε όλα, όσα από αγαθότητα αγίασε το Πνεύμα το άγιο.

Εννοώ τα εννέα αγγελικά τάγματα, τους προπάτορες και τους πατριάρχες, τους προφήτες και τους ιερούς αποστόλους, τους μάρτυρες και τους ιεράρχες, τους ιερομάρτυρες και οσιομάρτυρες, τους οσίους και δικαίους, όλες τις χορείες των αγίων γυναικών και όλους τους άλλους άγνωστους αγίους· μαζί με αυτούς ας είναι και αυτοί που θα αγιάσουν στο μέλλον.

Πάνω όμως από όλους και μαζί με όλους, την Αγία των Αγίων, την υπεραγία και υπερασυγκρίτως ανώτερη και αυτών των αγγελικών ταγμάτων, την Κυρία και Δέσποινα μας Θεοτόκο, την αιεπάρθενο Μαρία.

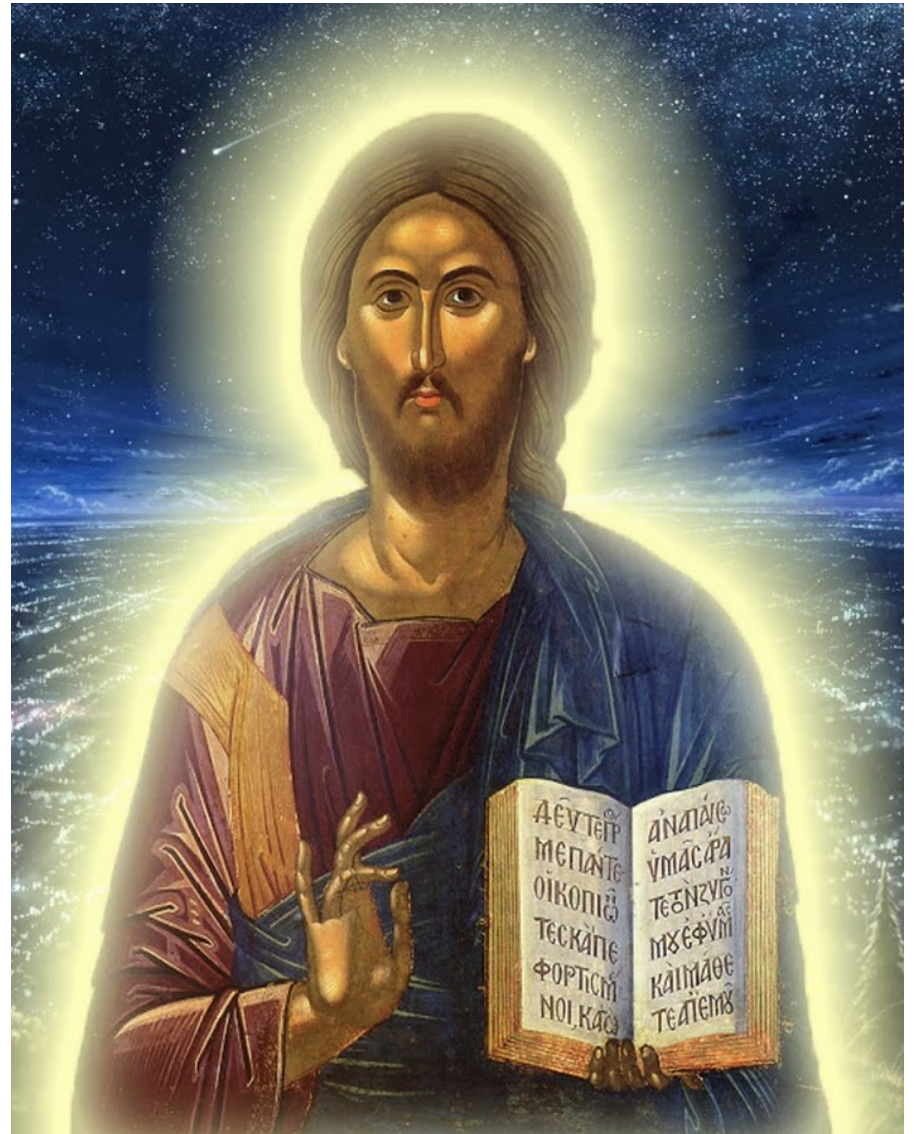
πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου
Στυλιανού Γκύζη
Συνεργάτης Ιδρύματος Νεότητας
και Οικογένειας
Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών
2106401469 / 6977387010
antoniosbezas@yahoo.gr
Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα
Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα
annabezaiti@yahoo.gr
Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα Νέων
και Πνευματικών Τέκνων
ISSN:2732-8953

«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
και η καθημερινότητά μας»

www.pantonios.gr

[κάνε κλικ στον σύνδεσμο](#)

Βρισκόμαστε μέσα στην πάλη της καθημερινότητας, πολλές φορές αντιμέτωποι με μεγάλες προκλήσεις και πειρασμούς. Παλεύουμε με κακίες ανθρώπων, με διχόνοιες και μίσση, με τον ίδιο τον πειρασμό μα και με τον εαυτό μας. Τον εαυτό μας που θέλει και δεν θέλει να απελευθερωθεί από τα δεσμά που τον κρατούν φυλακισμένο, που κάποτε αναζητά τον Θεό και άλλοτε πάλι χάνεται μέσα στην ομίχλη της αδυναμίας του. Όμως, για να μπορέσουμε να δούμε το αληθινό νόημα της ζωής, για να αντεπεξέλθουμε σε αυτήν την πάλη της καθημερινότητας, χρειαζόμαστε μια ελπίδα ανίκητη και μια δύναμη εσωτερική που θα μας δείχνει τον δρόμο και θα μας θεραπεύει τις πληγές της μάχης που δίνουμε. Ο Χριστός είναι Εκείνος που με την παρουσία Του προσφέρει αυτή την ανίκητη ελπίδα, χαρίζει την δύναμή Του, για να μπορούμε να σηκώνουμε τον Σταυρό της καθημερινότητάς μας και να τον μετατρέπουμε σε Ανάσταση. Γίνεται ο Κυρηνάιος μας και στον βηματισμό προς τον Γολγοθά μας μαθαίνει, να έχουμε για νερό μας την ελπίδα μας στην αγάπη και την ευσπλαχνία Του, ώστε να ξεδιψάμε από την απελπισία και την απόγνωση.

Εξετάσεις

Μου είπαν ότι έχεις έντονο άγχος, καθώς βρίσκεσαι στο τελικό στάδιο πριν τις εξετάσεις. Ότι έχεις μεταπτώσεις στη συναισθηματική σου κατάσταση. Άλλοτε νιώθεις ήσυχος και σίγουρος και άλλοτε τα νιώθεις μαύρα – δύσκολα – ακατόρθωτα και νιώθεις τις προσπάθειές σου περιπέτες. Ότι άλλοτε κάνεις αστεία, λες και δεν υπάρχει πρόβλημα και άλλοτε το πιο μικρό αστείο που θα σου κάνουν είναι ικανό να σε κάνει να θέλεις να διαλύσεις τα πάντα.

Μαθαίνω ότι οι δικόι σου προσπαθούν να σου συμπαρασταθούν και άλλοτε τα καταφέρνουν, άλλοτε πάλι καταφέρνουν το αντίθετο, καθώς ανησυχώντας οι ίδιοι, προσπαθούν να σε πείσουν να μην ανησυχείς. Καθώς σε κοιτάζουν με βλέμμα πικραμένο ή φοβισμένο, όπως όταν έχει αρρωστήσει ένα προσφιλές τους πρόσωπο. Ότι όταν διαβάσεις πολύ, σου λένε ότι πρέπει να βγεις έξω, να ξεσκασεις, αλλά όταν βγαίνεις έξω, σε κοιτάζουν ανήσυχα μήπως και έχεις παραιτηθεί.

Λοιπόν, θα είμαι ξεκάθαρος, όπως πρέπει να είσαι, όταν αναφέρεσαι στη ζωή. Το άγχος, η αγωνία, η ανησυχία, η ανασφάλεια, η αποσταθεροποίηση, η ξενισία, ο εκνευρισμός, ο φόβος, όλα αυτά, όχι μόνο δεν είναι αρνητικά στοιχεία στην πορεία σου, αλλά, αντιθέτως, αποτελούν αποδείξεις ότι είσαι ζωντανός, υγιής και υπεύθυνος.

Ένας υγιής άνθρωπος, όταν βρίσκεται σε μια εσωτερική διεργασία, όταν θέτει στόχους, όταν δίνει εξετάσεις (οποιοδήποτε είδους εξετάσεις), όταν ανοίγεται, τότε είναι φυσιολογικό να αναρωτιέται. Είναι η ανάληψη της ευθύνης της ελευθερίας του, που τον δυσκολεύει. Είναι ωραίο το να έχεις ένα σκοπό και να τον παλεύεις. Τότε είσαι και νιώθεις ζωντανός.

Στη διάρκεια του αγώνα, είναι φυσιολογικό, να αναρωτηθείς εάν θα τα καταφέρεις. Θα αναρωτηθείς και για το εάν

αξίζει τόσος κόπος. Για το εάν είναι αυτός που σου ταιριάζει ή ακόμα και αν, στην πραγματικότητα, είναι δικός σου στόχος ή κάποιος άλλος σου τον έχουν επιβάλλει άμεσα ή έμμεσα.

Όμως, όλα αυτά δεν είναι αδυναμία. Δεν αποτελούν προδοσία. Είναι η ευκαιρία του να επανεπιβεβαιώσεις και να επαναπροσδιορίσεις τον στόχο σου. Είναι το τίμημα της ελευθερίας. Και όταν ακόμη κλείνεις τα αυτιά σου και δεν ασχολείσαι με τέτοια ερωτήματα και αυτό υγεία είναι, καθώς γνωρίζεις ότι η επίτευξη του συγκεκριμένου στόχου, δε θα σημαίνει τον τελικό προσδιορισμό, αλλά αντίθετα, να θέσεις και άλλους στόχους στη συνέχεια. Ένας αθλητής που τρέχει 100 μέτρα, δεν προλαβαίνει να σκεφτεί. Συγκεντρώνεται, παίρνει μια ανάσα και τρέχει, δίχως να γυρίσει να δει δίπλα του ή μέσα του, τί συμβαίνει.

Ένας μαραθωνοδρόμος όμως, καθώς τρέχει σκέφτεται, ξανασκέφτεται, ιδρώνει, εξαντλείται, αναρωτιέται για τις δυνάμεις του, για την επάρκεια της προπόνησής του για τις δυνατότητες των αντιπάλων του, για το εάν θα πρέπει τώρα ή αργότερα να δώσει όλες του τις δυνάμεις.

Αναρωτιέται ακόμα και για το εάν το να τρέχεις Μαραθώνιο είναι η καλύτερη επιλογή ή αν θα έπρεπε να ασχολείται με κάτι άλλο. Και καθώς αναρωτιέται τρέχει. Και δεν πρόκειται βέβαια για κάποιον αδύναμο άνθρωπο, γιατί τότε δε θα μπορούσε να τρέχει Μαραθώνιο.

Είναι η μακρά, επίπονη και απαιτητική διαδικασία του Μαραθωνίου που θέτει ερωτήματα.

Και εσύ δεν τρέχεις 100 μέτρα. Μαραθώνιο τρέχεις και σου αξίζει χειροκρότημα, όπως και να νιώθεις.

Σου εύχομαι, με τη χάρη Του Θεού να πετύχεις, αλλά όχι μόνο σε ένα μάθημα ή σε μια καλή σχολή, αλλά σε κάτι περισσότερο. Στο να υπερασπίσεις τις επιλογές σου και ταυτόχρονα να τις διευρύνεις. Και να θυμάσαι πάντα, πως όταν καταθέτεις τα όνειρά σου στη χάρη Του, τότε οι επιλογές σου πραγματικά θα πετυχαίνουν και θα διευρύνονται! Καλή επιτυχία!

Δημήτρης Καραγιάννης

